

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. T. D., toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29. 1. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j.
OAM-1358/BA-BA01-BA06-PŘZ2-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA06-PŘZ2-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Sedláka částku 12 269,40 Kč, na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 11. 10. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA06-PS-2024, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**)

zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 2. 2025. Dne 9. 1. 2025 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA06-PŘZ2-2024 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas s poučením žalovaného stran opravných prostředků, když uvedl jako jediný přípustný správní žalobu. Žalobce především namítal, že proti napadenému rozhodnutí by mělo být přípustné podat odvolání, popř. rozklad. Uvedený argument opíral o znění ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), dle něhož může účastník řízení proti rozhodnutí podat odvolání, **pokud zákon nestanoví jinak**. Podle žalobce neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by vylučovalo možnost podání odvolání proti rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění. Řízení o žádosti o propuštění ze zajištění není vyloučeno z působnosti správního řádu. Zákon o azylu neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo použití části druhé a třetí správního řádu na toto řízení či obsahovalo vlastní procesní úpravu tohoto řízení. Ve spojitosti s tím poté žalobce shledal i porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. **Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále neuvádí konkrétní podklady, ale rovněž neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, proč žalovaný dává přednost údajům o vazbách žalobce v ČR z řízení před policií a z řízení o mezinárodní ochraně před údaji uvedenými v žádosti žalobce o propuštění a v písemném prohlášení paní T. T. U. a jejího manžela N. V. P.** Žalobce má v ČR příbuznou a osobně se zná i s jejím manželem. Tito jsou připraveni mu ve svém bytě zajistit bezplatné ubytování, a i jinak ho finančně zabezpečit pro případ propuštění ze zajištění. Žalovaný neuvedl nic, co by toto zpochybňovalo. **Žalobce zdůraznil, že v žádosti o propuštění ze zajištění výslovně přislíbil žalovanému, že mu poskytne jakoukoli součinnost k ověření výše uvedeného, a jako důkaz také navrhl provedení pobytové kontroly na adrese zajištěného ubytování.** Žalovaný se však k tomuto návrhu v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Postup žalovaného tudíž žalobce považoval za nepřezkoumatelný a odporující ust. § 3 správního řádu. Žalobce měl za to, že za situace, kdy má od osob, které ho znají, a ke kterým má rodinnou vazbu, zajištěno bezplatné ubytování a finanční zabezpečení pro případ propuštění ze zajištění, jedná se o takovou změnu skutkového stavu oproti stavu, který zde byl dán v době vydání rozhodnutí o zajištění ze dne 11. 10. 2024, pro kterou je důvod, aby žalobce byl propuštěn ze zajištění za současného uložení zvláštního opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 2. 2025 žalovaný uvedl, že žalobcem uváděné důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze ZZC a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR. K návrhu žalobce, aby bylo aplikováno ust. § 47 zákona o azylu, konkrétně povinnost osobně se hlásit ministerstvu, žalovaný konstatoval, že žalobce v rámci správního řízení cizinecké policie o jeho zajištění, ani v rámci řízení o mezinárodní ochraně, o této údajné příbuzné a jejím manželovi, kteří mu nyní mají nabízet ubytování, nehovořil, naopak opakovaně sdělil, že na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby. Nejedná se tedy bezesporu o jakkoli pevnou osobní vazbu žalobce na vlastníka předmětné nemovitosti, která by zaručovala jeho setrvání na území ČR a součinnost při řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný zopakoval důvody původního zajištění

žalobce a uzavřel, že samotné zajištění si jakékoliv adresy na území ČR, na které by dotyčný mohl pobývat, není samozřejmě důvodem propuštění žadatele ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť zde dotyčný není umístěn kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení správního orgánu, že tento by mimo ZZC neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z ČR v případě, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude zamítnuta a tato povinnost mu nastane. V případě žalobce žalovaný k tomuto přesvědčení jednoznačně dospěl již ve svém rozhodnutí ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA06-PS-2024 a dle svého názoru se v tomto směru v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo ke změně jeho závěru. Rovněž předchozí žádost žalobce o propuštění ze ZZC ze dne 11. 12. 2024 žalovaný zamítl, kdy dotyčný uvedl stejné důvody, včetně stejné adresy, kterou doložil jako údajné místo svého pobytu v případě propuštění zajištění, kdy ovšem tehdy tvrdil, že jde o bydliště jeho kamaráda, nikoliv jeho ženské příbuzné. Žalobce proti tomuto rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká možnosti užití správního řádu, resp. ustanovení o odvolání, i na řízení o podání žádosti o propuštění ze ZZC a následné rozhodnutí.
8. V tomto směru soud souhlasí se závěry žalobce v tom ohledu, že ustanovení § 46a zákona o azylu, ani předcházející či následující ustanovení neposkytují zcela jednoznačný závěr, který by vypovídal o tom, zda lze na řízení o žádosti o propuštění ze ZZC použít ustanovení správního řádu, resp. ta ustanovení připouštějící podání odvolání (rozkladu) proti rozhodnutí, či zda je jediným přípustným potencionálním opravným prostředkem žaloba v rámci správního soudnictví.
9. Jelikož zmiňované ustanovení neposkytuje jasnou a jednoznačnou odpověď, je nutné toto sporné ustanovení vyložit a zaujmout stanovisko.
10. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu „V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“. Citované ustanovení zákona o azylu poskytuje toliko výklad k institutu rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení zajištění. Zejména uvádí, že se jedná o první úkon v řízení. Rovněž podává jasnou informaci o tom, že rozhodnutí o žádosti o propuštění tedy nelze považovat za první úkon v řízení, neboť tím je podání samotné žádosti.
11. Podle § 46a odst. 7 zákona o azylu „Proti rozhodnutí ministerstva o zajištění, prodloužení doby trvání zajištění a o nepropuštění lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu, a to

prostřednictvím ministerstva nebo u místně příslušného krajského soudu, kterým je krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu.“ Naopak výše uvedené ustanovení předestírá jasné znění, a to že proti rozhodnutí o nepropuštění lze podat žalobu ve lhůtě 15 dnů. Jazykem zákona o azylu lze vyložit toto znění tak, že proti rozhodnutí lze podat žalobu, aniž by mu nezbytně přecházelo rozhodnutí vzniklé z odvolacího řízení (o rozkladu).

12. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu *„Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.“* Z citovaného ustanovení poté vyplývá kladený důraz na časovou návaznost přezkumu rozhodnutí žalovaného i žádosti o propuštění cizince. Z tohoto hlediska se jeví zavedení dvouinstančního vedení řízení o žádosti o propuštění jako časově náročné, neefektivní, nekoncepční, a i v rozporu se sledovaným cílem – tj. kladeným důrazem na rychlost přezkumu a stanovení závazného rozhodnutí. Uvedené odvolací řízení zmíněné požadavky jistě nepředstavuje, pakliže by byla nadále přípustná i žaloba v rámci správního soudnictví.
13. Z komentářové literatury poté dále plyne, že: *„V zájmu efektivity těchto řízení je stanoveno, že rozhodnutí je prvním úkonem v řízení a nejsou přípustné opravné prostředky upravené správním řádem (tzn. odvolání, rozklad, přezkumné řízení, obnova řízení, nové rozhodnutí). Jednalo by se v podstatě o nadbytečné instituty vzhledem k možnosti přímo podat proti rozhodnutí o zajištění žalobu ke správnímu soudu. Opravný prostředek ve formě žaloby ke správnímu soudu splňuje mezinárodněprávní požadavky, které stanoví nutnost poskytnout efektivní opravný prostředek.“* Z tohoto hlediska se tak jeví podání žaloby bez nutnosti předchozího odvolacího řízení možným. To samo však ale ještě stále nevylučuje aplikaci správního řádu.
14. Dále zákon o azylu upravuje aplikaci správního řádu na řízení dle zákona o azylu. Podle ustanovení § 9 zákona o azylu *„Na řízení uvedená v § 8 písm. a) a c) se použije správní řád, s výjimkou ustanovení o doručování adresátům zdržujícím se v cizině, o úřední desce, o ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, které se zdržují v cizině, pokud se jim nedaří doručovat, a o ustanovení zástupce pro doručování, a dále ustanovení o umožnění nahlížení do spisu jiným osobám než účastníkům a jejich zástupcům o ústním jednání, o vydání stejnopisu výroku rozhodnutí na požádání účastníka, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, ustanovení o odvolacím řízení a řízení o rozkladu, ustanovení o přezkumném řízení, o obnově řízení a novém rozhodnutí.“*
15. Podle § 8 zákona o azylu *„Ministerstvo a) rozhoduje ve věci mezinárodní ochrany, b) určuje stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie příslušný k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany²⁰⁾ podané na území, c) rozhoduje v řízení o předání do příslušného státu, d) rozhoduje v dalších věcech podle tohoto zákona.*
16. Dle komentářové literatury – *„Řízení uvedená v tomto zákoně jsou správním řízením a lze na ně tedy aplikovat obecný předpis - zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Ovšem vzhledem ke specifikům, kterými jsou řízení upravená tímto zákonem nadána, zákon o azylu upravuje celou řadu procesních záležitostí zcela samostatně a komplexně jako *lex specialis*, obsahuje tudíž rozsáhlé výjimky z použití správního řádu. Vyloučení ze správního řádu v tomto ustanovení je omezeno pouze na některá řízení podle zákona o azylu - jde o řízení ve věci mezinárodní ochrany a řízení o předání do příslušného státu, u kterých jsou výluky odůvodněny (viz dále). Naopak pro další řízení se vyloučení ze správního*

řádu nevyužije (řízení o finančních příspěvcích).“ Jelikož řízení o podání žádosti o propuštění nespadá pod vymezený výčet výjimek dle § 9 zákona o azylu, ale jedná se ve smyslu ustanovení § 8 písm. c) o „zbytkovou“ rozhodovací činnost MV dle zákona o azylu, jeví se aplikace správního řádu obecně jako správná. Rovněž tímto došlo k vyloučení ustanovení § 32 a následujících věnovaných přezkumu rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany.

17. Současně se soud zabýval tím, jakým způsobem přistupuje zákon o azylu k obdobné problematice vyjádření přípustnosti odvolání či rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu. Výslovně zákon o azylu hovoří o odvolání či rozkladu pouze v ustanoveních § 42 odst. 6, § 46a odst. 6, § 47 odst. 5, § 60 odst. 3, § 73 odst. 5. V předestřeném výčtu dotčených ustanovení zákona o azylu, se jedná o úpravu přímo připouštějící rozklad (§ 42 odst. 6), jeho výslovnou nepřípustnost (§ 46a odst. 6, § 73 odst. 5), informační charakter o odkladném účinku spojeném s podáním rozkladu (§ 47 odst. 5), nepřípustnost odvolání (60 odst. 3). Z daného výčtu nelze dospět k jednoznačnému závěru o způsobu vyjádření přípustnosti odvolání či rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu.
18. Odpověď můžeme hledat i při případné analogii juris ve vztahu k zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a to konkrétně v ustanovení § 129a zmiňovaného zákona. Zákon o pobytu cizinců věnuje žádosti o propuštění ze zařízení celé jedno ustanovení o 7 odstavcích. Jedná se o lépe zvolené zapracování tohoto institutu do znění zákona a stejně tak se jedná o jeho celkové zdárnější pojetí a zapracování do textu zákona. Za významné soud považuje především znění odstavců 6 a 7. Odstavec 6 zní: *Policie umožní cizinci na jeho žádost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Zásadní odpověď nalezneme až v odst. 7, kde je jasně stanoveno, že: Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ Jelikož se jedná de facto o totožné instituty, sledující tentýž záměr, považuje soud při vyjasnění nejasností jednoho či druhého znění zákonné úpravy za vhodné, aby byly vykládány totožným způsobem, neboť není důvod k odlišnému přístupu při jejich aplikaci.
19. Dále vzal v potaz soud i důvodovou zprávu k zákonu č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jímž byla žádost o propuštění do zákona o azylu vložena. Důvodová zpráva např. k bodům 95 a 151 - § 46a odst. 10 a § 73 odst. 9 uvedla, že: *„Podobně jako v zákoně o pobytu cizinců na území České republiky Navrhuje se oproti stávající úpravě flexibilnější řešení, kdy bude žadatel o mezinárodní ochranu oprávněn kdykoliv (tedy v souladu s požadavky mezinárodně právních závazků, kterými je Česká republika vázána) požádat o propuštění, resp. o povolení vstupu na území. Rovněž je reagováno na nálezy Ústavního soudu České republiky Pl. ÚS 12/19 ze dne 19. července 2022, kde Ústavní soud reagoval na návrh na zrušení tohoto ustanovení. Ústavní soud sice neshledal důvody pro zrušení této části zákona o pobytu cizinců, nicméně nad rámec uvedl, že si dokáže představit v tomto ohledu právní úpravu vstřícnější. Nově tedy bude možné podat žádost o propuštění ze zařízení vždy nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí správního orgánu nebo soudu. Bude tak zajištěna potřebná periodicitu přezkumu rozhodnutí o zajištění. Správnímu orgánu zůstává povinnost zkoumat důvody pro trvání zajištění z vlastní iniciativy. Rovněž není nijak dotčena ani úprava přezkumu rozhodnutí o zajištění, resp. o nepovolení vstupu na území ze strany správních soudů.“* Z obsahu citované pasáže důvodové zprávy soud nabývá dojmu, že zákonodárce zamýšlel postup totožný s úpravou obsaženou právě v ustanovení § 129a zákona o pobytu cizinců.
20. S ohledem na výše předložený možný náhled na posouzení otázky přípustnosti odvolání proti rozhodnutí o nepropuštění ze ZZC konstatuje soud následující. Ač zákon o azylu neposkytuje výslovnou odpověď na otázku, jako je tomu v případě rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění, je dle názoru soudu vhodné k rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění na základě podané

žádosti, přistupovat stejným způsobem jako k rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění, tj odvolání proti takovému rozhodnutí není přípustné. Zásadní důvod k učinění takového závěru spatřuje soud především v paralele s totožným institutem podání žádosti o propuštění ze zajištění a následným rozhodnutím o nepropuštění dle § 129a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv z jednotlivých ustanovení zákona o azylu nevyplývá jednoznačná odpověď, ba naopak spíše ta ve prospěch tvrzení žalobce, rozhodl se soud přiklonit k výkladu teologickému a komparativnímu před výkladem ryze gramatickým. Rovněž soud vyjadřuje domněnku, že k nastalé situaci došlo nedostatečně propracovaným zařazením institutu žádosti do zákona o azylu zákonodárcem, kdy by bylo vhodné pro předcházení obdobným nejasnostem tuto právní úpravu napříště upravit výslovně, jako je tomu v případě ustanovení § 129a zákona o pobytu cizinců.

21. Poté, co byla potvrzena přípustnost žaloby proti rozhodnutí o nepropuštění ze ZZC, byl správní orgán povinen dále posoudit, zda v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že podnětem k zahájení řízení byla žádost žalobce ze dne 9. 1. 2025, k níž bylo připojeno prohlášení manželů pana N. a paní T. a také doklad o zajištění ubytování ze dne 9. 12. 2024. Uvedená žádost, prohlášení manželů a doklad o ubytování obsahovala tvrzení o zajištění ubytování na adrese P. Na zmíněné adrese se bude dle slov žalobce zdržovat u pana N. V. P., nar. X., a jeho manželky, paní T. T. U., nar. X., která je příbuznou žalobce. V případě propuštění ze zajištění bude s nimi žít ve společné domácnosti a oba manželé ho i finančně zabezpečí, včetně prostředků na případně dojíždění na kontroly na pracoviště správního orgánu. Žalovaný na základě tohoto materiálu spolu s dalšími obecnými tvrzeními konfrontoval dřívější tvrzení žalobce v předešlém řízení o jeho žádosti i dalších řízeních, kdy zejména poukázal na účelovost takových tvrzení. Soud za účelem vypořádání námitek žalobce stran autenticity tvrzení žalobce i prohlášení manželů přistoupil k posouzení objektivnosti a obsahu zmíněných dokumentů, avšak při studiu správního spisu zjistil, že tyto nejsou součástí správního spisu. Toto zjištění soudu dále potvrzuje i samotný spisový přehled, který neobsahuje záznam o přítomnosti těchto dokumentů ve správním spise. Rovněž ze samotného číslování správního spisu nevyplývá, že by byly uvedené dokumenty jeho součástí, přičemž jedinou skutečností odkazující na jejich existenci je právě napadené rozhodnutí. Pokud z uvedených dokumentů žalovaný za dané situace vycházel, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z důvodu absence samotné žádosti je rovněž sporné samotné zahájení řízení a jeho obsah.
22. Ke zrušení rozhodnutí proto soud přistoupil pro vadu řízení, která byla podstatná; vedla k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, ke které je soud povinen přihlédnout i bez návrhu.
23. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje žalovaného k doplnění správního spisu o žádost žalobce ze dne 9. 1. 2025, prohlášení manželů pana N. a paní T. a také doklad o zajištění ubytování ze dne 9. 12. 2024 (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269,4 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 10 140 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 240 Kč za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)

a to za přípravu a převzetí věci a sepis žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 2 náhrady po 450 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 2 129,4 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 20. února 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně